

Manifest

Preparació: Diòcesi de Madrid

JA QUEDA MENYS PER LA LLUM

Encara costa donar crèdit a la situació de pandèmia per Covid-19 en la qual estem immersos. Quan s'hi aprofundeix, emergeixen alguns elements que existien prèviament en una societat bastant endormiscada: vivim plens de pressa i de sorolls sense aturar-nos a pensar, ens col·loquem en l'individualisme que prioritza el tenir sobre l'ésser en relació amb les altres, partim d'un sistema sanitari afeblit amb una insuficient dotació de recursos a causa de polítiques centrades en el mercat, estem en una crisi climàtica que és conseqüència del sistema productiu i, a més, patim un sistema laboral que porta massa temps generant iniquitat, desigualtat i pobresa...

Emocionalment ens sentim vulnerables davant el virus, fràgils davant la malaltia, amb solitud davant l'aïllament, i amb moltes incerteses per la inestabilitat en els àmbits laboral i familiar. Perquè aquesta crisi sanitària ha portat ERTOS, tancaments d'empreses, teletreball amb jornades laborals il·limitades, treballs amb insuficients mesures de protecció, pèrdua d'ocupació en persones en l'economia submergida.

I perquè aquesta crisi ha posat de manifest que una vegada més són les persones dels barris més pobres les que més s'han vist afectades (persones migrants sense contracte, persones sense sostre, persones amuntegades en infrahabitatges, persones refugiades, criatures fora del sistema educatiu per la bretxa digital...).

D'altra banda, la crisi ha estat terra fèrtil on abonar. Així, aquesta situació ha portat la necessitat de repensar una societat més centrada en les cures; la necessitat de reivindicar un altre sistema laboral en què, per exemple, es doni visibilitat i reconeixement a treballs molt mal pagats però molt imprescindibles com són els serveis de neteja; o la necessitat més immediata de construir xarxes comunitàries de barri que escolten la fragilitat dels més febles i elaboren accions d'acompanyament i solidaritat.

En el nostre ser cristià i obrer ens sentim cridats a ser persones compromeses malgrat la por, la incertesa i la fragilitat. Necessitem recuperar l'alegria i l'impuls, a ser amb altres persones. Volem un futur digne i decent on es posi en el centre la persona i la cura del planeta. Volem ser portadors del Regne de Déu i de la Bona Nova.

Per això ens sentim reflectits en les persones amb què es va trobar Jesús quan «en veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor» (Mt 9,36); sentim la presència de Déu, que, com feia Jesús, «recorre totes *les nostres* ciutats i pobles, ensenya a *les nostres* sinagogues, *segueix* anunciant la Bona Nova del Regne [enmig de tantes dificultats i desesperació], i *segueix* guarint dolències i tota malaltia» (Mt 9,37).

Així, Jesús ens segueix cridant per ser les mans, els peus, els ulls, les oïdes del Regne, i ens segueix donant «poder de treure els esperits malignes [n'hi ha de tants tipus: enganys, desesperació, silencis còmplices, desil·lusió...!] i de guarir malalties i xacres de tota mena» (Mt 10,1). I malgrat la nostra feblesa, la nostra insignificança, els nostres fracassos..., continua fiant-se de nosaltres, s'acosta a les nostres vides, com la sogra de Simó, ens pren de la mà, ens aixeca, i ens convida al servei (cf. Mc 1,21), perquè «la collita és abundant, però els segadors són pocs» (Mt 9,37).

Perquè davant de situacions de xoc col·lectiu l'habitual és buscar els espais de confort, o quedar-se «mirant al cel» (Ac 1,11), esperant la resposta de dalt, de les autoritats o de Déu. I així, malgrat les nostres pors, d'haver tancat les nostres portes per por, malgrat les nostres faltes de confiança i de les nostres inseguretats, Jesús es presenta enmig nostre i ens dona la seva pau i el seu Esperit, perquè la seva presència, fins i tot ressuscitat, és amb les ferides de les mans i del costat, i ens diu, com a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient» (Jn 20,27).

Per tot això, ens reconeixem en aquesta crisi humils, necessitats dels altres, de Déu Pare-Mare, reconeixent que, com diu Jesús: «Jo soc el cep i vosaltres les sarments» (Jn 15,5). I és que l'hiper-individualisme ens ha tornat infeliços i vulnerables.

Sabem que en la major part del món el coronavirus és un problema més d'una llista de problemes i lluita per la vida. En la nostra realitat, ho és per a moltes famílies que comparteixen una habitació, que viuen el dia a dia i no disposen de xarxes de suport, immigrants sense papers, persones empresonades, o amb problemes psicològics... Tots i totes som un, filles i fills de Déu. Recordem especialment aquells que ja no hi són i ens han deixat aquest any. El seu record i llum habita entre nosaltres.

El Regne de Déu l'hem descobert a la xarxa de rebosts solidaris, en els veïns ajudant els que ho necessiten, en els aplaudiments, en uns sanitaris i professors que es deixen la vida cuidant els altres, en les persones que es llancen al mar a ajudar les nostres germanes i germans, i en milers i milers de gestos, actituds i fets que són impossibles de detallar.

Fem una crida a les elits econòmiques i polítiques per canviar de manera de procedir. Cal posar la persona al centre, no el benefici ni l'acaparament de poder; pensar i actuar de cara als més desfavorits i de la majoria, no d'l'1% acomodats de la societat. I així escoltar els crits ofegats del Mediterrani, reaccionar davant la solitud i aïllament de la gent gran, les cures dels més petits i les seves famílies, i el futur difícil i incert dels joves. Posar urgentment els recursos necessaris per a una sanitat i educació pública danyades i deteriorades després d'anys de neoliberalisme, perquè són imprescindibles en una societat digna basada en les cures.

Potser aquest any tan incòmode, dolorós, tan aterridor, ens desperti de la realitat i ens ajudi a descobrir l'altre, la necessitat de canvi, a somiar i treballar pel canvi. Un temps en què ens unim, en comptes de separar-nos més.

Falta poc perquè un dia puguem sortir a ballar als carrers i places sense por, al costat dels nostres éssers estimats i persones que no coneixem.

Avui és un dia menys en aquest dolç i harmònic despertar de més de 2.000 anys, on finalment hi posarem l'amor i la compassió com a estil de vida radical, connectat als més necessitats del planeta, en sintonia amb la mare terra que ens acull.

Ja queda menys per a la llum.

Aquestes són les nostres esperances, els nostres somnis, els nostres compromisos. Aquestes són avui les nostres exigències.

Maria mare dels pobres, prega per nosaltres.